

for at give bygningen denne plads på Scherfigsvej og derved tilside-sætte andres rettigheder.

For det tredje foretages der ved gennemførelsen af de byggeplaner, der har været nævnt for os i udvalget — og også i lovforslaget — et indgreb, som vi må anse for ganske unødvendigt. Der sker ved gennemførelsen af disse byggeplaner en ændring af det servitutbeskyttede områdes karakter ud over, hvad vi fra vor side må finde rimeligt.

Endelig er vi for det fjerde under udvalgsbehandlingen nået til den opfattelse, at en praktisk løsning, som vi også gerne ville medvirke til, ville kunne opnås. Verdenssundhedsorganisationen ville kunne få en kontorbygning uden den over for det servitutbeskyttede område meget vidtgående bebyggelse tværs over den vej, der her er tale om. Man ville kunne få det ved en bebyggelse på de to grunde, og hvis man da skulle komme i strid med visse servitutter, ville der være håb om at opnå den samme løsning, som vi regner med at opnå i forbindelse med det lovforslag, der er fremsat angående Finsen-instituttet, således at man helt kunne undgå en ekspropriationslov igennem en aftale med grundejerne.“

Som ordfører for de uafhængige gjorde *Johan Asmussen* tilsvarende synspunkter gældende.

Indenrigsministeren forstod ikke den stærke modstand, som lovforslaget mødte fra to af partierne; det forekom ham nærmest, at man i denne sag forsøgte at skyde spurve med kanoner. „Hvis der“ — udtalte han — „var tale om en ekspropriation, hvorved man fratog folk deres ejendomme og drev dem fra hus og hjem, kunne jeg forstå, at man brugte de stærke udtryk som f. eks. „krænke danske statsborgeres interesser“, som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen sagde, og de andre stærke udtryk, det ærede medlem hr. Johan Asmussen anvendte; men det, der er tale om her, er et yderst begrænset indgreb over for en privat ejendomsret, der giver sig udtryk i servitutter, som reelt for enhver, der har set på forholdene derude, har mistet enhver betydning. Det er jo sandheden om det.“

Mellem 2. og 3. behandling førtes nye udvalgsforhandlinger, men uden at partiernes stillingtagen til sagen ændredes. Fra konservativ side havde man håbet, at man i hvert fald ville have indskrænket adgangen til ekspropriation til at omfatte de allerede foreliggende byggeplaner. Dette vandt imidlertid ikke tilslutning hos de øvrige i udvalget repræsenterede partier, der kunne tiltræde ministerens opfattelse, uanset at man måtte regne med muligheden af, at grundejerne ville anlægge sag, hvis lovforslaget vedtoges i den foreliggende form.

Johan Asmussen (Uafh) understregede ved 3. behandling, at alle partier ønskede, at WHO skulle forblive her i landet. Men han gjorde gældende, at man ikke havde gjort et alvorligt forsøg på at